

ת"פ (חיפה) 23416-08-24 - מדינת ישראל נ' מועתז גנאים

ת"פ (חיפה) 23416-08-24 - מדינת ישראל נ' מועתז גנאים מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 23416-08-24

מדינת ישראל

נגד

מועתז גנאים (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[13.03.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

כללי

הנאשם, מועתז גנאים, הורשע ביום 5.12.24 על-סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב-אישום מתוקן שהוגש נגדו, ואשר עניינן עבירות בנשק בניגוד לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק") כדלקמן: רכישת נשק, נשיאתו והובלתו, בניגוד לסעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק; החזקת נשק - בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות כתב האישום המתוקן

בסוף שנת 2023, במועד שאינו ידוע במדויק, רכש הנאשם מאדם פלוני, רובה 'סער' מסוג M-16 ומחסנית תואמת, תמורת סכום של עשרות אלפי שקלים. לאחר שקיבל הנאשם את הרובה ואת המחסנית לידי, הגיע לשטח מיוער הסמוך לסכנין, שם חפר בור באדמה והחביא אותם במקום מסתור אשר היה ידוע רק לו. ממועד זה, החזיק הנאשם את הרובה והמחסנית, במקום המסתור. כחודשיים לאחר מכן, רכש הנאשם מאדם פלוני, 13 מחסניות תואמות לרובה שרכש, וכן ארגז תחמושת צה"לי המכיל 200 כדורים מתאימים בקוטר 5.56 מ"מ כל זאת תמורת סכום כולל של כ-20,000 ₪. לאחר שקיבל לידי הנאשם את המחסניות והתחמושת, הגיע למקום המסתור והחזיק גם בהם שם. במהלך שנת 2024, במועד שאינו ידוע במדויק, רכש הנאשם מאדם פלוני, כוונת המתאימה לרובה שבחזקתו, תמורת 4,500 ₪. באותו מועד, רכש הנאשם גם אפוד לחימה תמורת 2,000 ₪. לאחר שקיבל הנאשם את הכוונת והאפוד לידי, הגיע אל מקום המסתור, שם חיבר את הכוונת אל הרובה והסתיר שם. באותו מועד, הטמין הנאשם את האפוד במקום המסתור, ביחד עם הרובה, המחסניות והתחמושת. בהמשך לכך, במהלך שנת 2024, במועד שאינו ידוע במדויק, הגיע הנאשם למקום המסתור, הוציא משם את הרובה עם הכוונת, המחסניות, התחמושת והאפוד, נשא והוביל אותם לביתו בסכנין, שם צילם פריטים אלה במספר תמונות. לאחר מכן, השאיר הנאשם את הפריטים בביתו, וביום שלאחר מכן נשא והוביל אותם בחזרה למקום המסתור.

הראיות לעניין העונש

המאשימה

בא-כוחו המלומד של המאשימה, עו"ד בני פסקל, הגיש לעיוני תדפיס מידע פלילי בעניינו של הנאשם (סומן טעת/1); ממנו עולה כי הוא הורשע בעברו בשתי הרשעות ונגזר דינו: גזר-דין משנת 2016 בתחום עבירות בנשק, במסגרתו הוטלו עליו עונש מאסר בפועל (ריצה 51 חודשים) ומאסרים מותנים; גזר-דין משנת 2012 בגין עבירות אלימות שונות, אימים ועבירות נוספות, במסגרתו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים, צו מבחן, התחייבות ופיצוי לנפגע העבירה.

כמו כן, הגישה המאשימה את גזר-הדין בעניינו של הנאשם, משנת 2016, אשר עסק בעבירות בנשק: ת"פ (מחוזי-חיפה) 7317-01-15 מדינת ישראל נ' גנאים (ניתן ביום 7.1.16), במסגרתו הורשע הנאשם על סמך הודאתו בכתב-אישום מתוקן, שכלל את העבירות הבאות: אישום ראשון, בעבירות של הובלה ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק, ובעבירות של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא, כאשר הנשק המדובר היה אקדח. אישום שני, בעבירה של ניסיון לבצע עסקה בנשק לפי סעיפים 144(ב) ו-25 לחוק, ובעבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, כאשר הנשק המדובר היה רובה מסוג "קלצ'ניקוב". עולה ממנו, כי קבע בית-המשפט מתחמי עונש נפרדים לכל אחד מן האישומים - לאישום הראשון קבע מתחם הנע בין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל, ולאישום השני קבע מתחם הנע בין 36 - 60 חודשי מאסר בפועל. בית-המשפט ציין בהכרעתו, כי ראוי בגין האישום הראשון להטיל על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, ובגין האישום השני ראוי להטיל עליו 48 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, קבע כי עונשו של הנאשם יינשא בחפיפה ובמאוחד כעונש כולל, לפי סעיף 40(ג) לחוק - וגזר על הנאשם 60 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים.

ההגנה

ההגנה לא הגישה מטעמה ראיות לעניין העונש.

טיעונים לעניין העונש

המאשימה

מטעמה של המאשימה, הגיש הפרקליט את טיעוניה לעניין העונש בכתב (סומנו טעת/2), והוסיף עליהם בעל-פה, במסגרת הדיון. בטיעוניה, עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוען של העבירות: הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הגנה על חיי אדם ורכוש. עוד הדגישה את הצורך להילחם בתופעת האלימות הגואה בחברה בשל שימוש בנשק, והגדירה זאת כ"מכת מדינה".

כמו כן, עמדה המאשימה על הנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירה: חומרת המעשים לאור היותן של עבירות הנשק במדרג חומרה גבוה ביותר. הדגישה את הצורך בהחמרת הענישה המוטלת בגין עבירות אלה, גם לנוכח מגמת הענישה שנקבעה בפסיקה ולאור חקיקת תיקון מס' 140 (הוראת-שעה), אשר הוארך תוקפו; התכנון שקדם לביצוע העבירות והיערכות הפלילית הנרחבת, לרבות הכנה לפעולה משמעותית ובזמינות מיידית; סוג הנשק ששימש לביצוע העבירות הוא רובה 'סער' מסוג M-16, קרי תת-מקלע אוטומטי, שמידת הסכנה הצפויה ממנו היא גבוהה ביותר; הנאשם הצטייד באמצעים רבים, הכוללים את הנשק עצמו, אביזרים לנשק, תחמושת וציוד נלווה. בעניין זה, הדגישה כי הנאשם הצטייד בכמות גדולה מאוד של תחמושת, ובאמצעים נוספים שמטרתם למקסם את מידת קטלניות הנשק; הנאשם פעל לאורך תקופה ותוך השקעת סכומי כסף משמעותיים, ובפועל עדיין ממשיך להחזיק בנשק, במקום המסתור; הנאשם נושא באחריות המלאה והבלעדית לביצוע העבירות; בבחינת הנזק שהיה צפוי להיגרם, טענה כי פוטנציאל הנזק הגלום במעשיו של הנאשם הוא גבוה ביותר, לאור זאת שמדובר בנשק התקפי, ולאור התחמושת הרבה והאביזרים המתאימים; ציינה כי הנאשם הינו בגיר, שבחר לבצע את העבירות ועשה זאת בצורה מודעת, מושכלת ומתוכננת; הנאשם שלט באופן מוחלט במעשיו ויכול היה לסור מהחלטתו בכל רגע נתון; טענה כי לא קיים סייג לאחריות פלילית או קרבה לסייג שכזה.

במסגרת טיעוניה, עמדה המאשימה על פסיקה, המתאימה לשיטתה לנסיבות המקרה, ועתרה למתחם עונש שנע בין 48 - 78 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, צוין כי הנאשם הודה בעובדות כתב-האישום המתוקן בשלב מוקדם של ההליך וטרם שמיעת הראיות, ומשכך חסך בזמן שיפוטי יקר; הנאשם אינו קטין, אינו סובל מלקות כלשהי ואינו קרוב לסייג לאחריות פלילית. כמו כן, הנאשם לא היה נתון במצוקה נפשית, ולא קדמה למעשיו התגרות כזאת או אחרת; צוין עברו הפלילי הכבד של הנאשם, הכולל, בין היתר, הרשעה בעבירות בנשק; הודגש כי הנשק נשוא תיק זה לא הוסגר עד היום לידי משטרת ישראל או לידי שירות הביטחון הכללי; עוד נטען, כי נסיבות המקרה דגן מצריכות הטלת ענישה אשר תכלול בגדרה הרתעה אישית לנאשם וגם את הרתעת הרבים.

לאור המתואר לעיל, ביקשה המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-עליון של המתחם המוצע על-ידה. כמו כן, ביקשה להשית על הנאשם עונש מאסר על-תנאי לתקופה ארוכה ומשמעותית, וכן לחייבו בתשלום קנס כספי. צוין כי הנאשם נעצר במסגרת תיק זה, ועד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

ההגנה

מטעמה של ההגנה, השמיע בא-כוחו המלומד של הנאשם, עו"ד מאהר תלחמי, את טיעוני ההגנה לעונש בעל-פה, במסגרת הדיון. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, נטען כי כלל לא נעשה שימוש בנשק, לא למטרות פליליות ולא למטרות ביטחוניות; עוד נטען, כי "ההובלה" היחידה שבוצעה הייתה למטרת החבאתו, ולאחר מכן גם לצורך צילום הנשק, הא ותו לא. צוין כי הנאשם לא הסתובב עם הנשק.

במסגרת טיעוניה, עמדה ההגנה על פסיקה המתאימה לשיטתה לנסיבות המקרה, וכן הגישה את פסקי-הדין אליהם הפנתה. בנוסף, הפנתה ההגנה לפסקי-דין שציינה המאשימה בטיעוניה - באחד מהם נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 26 - 38 חודשי מאסר בפועל; באחר נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 24 - 50 חודשי מאסר בפועל.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען: הנאשם הודה במעשיו בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות עליהם; הנאשם הודה במעשים גם בפני בית-המשפט ובכך חסך זמן שיפוטי יקר ובהעדתם של עדי התביעה; נטען, כי לאור סיווג התיק תחילה כתיק "בטחוני", הוחזק הנאשם בתנאי מעצר קשים, ללא ביקורים וכן ללא ניכוי ימי המאסר מנהלי - התבקשתי להתחשב בכך בגזירת העונש.

לאור המפורט לעיל, ביקשה ההגנה לגזור על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל.

דבריו של הנאשם

הנאשם פנה לבית-המשפט ומסר כי המצב במגזר הערבי בכי רע, לתחושתו אין מי שישמור עליו מהפשעה, וכי ביצע את המעשים כדי לשמור על עצמו. עוד תיאר את המצב בסביבתו כ"לא טוב", וציין שהוא נוהג לשמוע בכל לילה על אירועים. בהמשך לכך, השיב לשאלת בית-המשפט כי הוא אינו מוכן למסור את הנשק, וציין שכבן המגזר הערבי הוא אינו חש מוגן.

דיון והכרעה

מעשיו של הנאשם דכאן מבטאים פגיעה חמורה בשלום הציבור, בשגרת חייו וביטחונו. רכישת נשק, תחמושת וציוד, נשיאתם והובלתם במרחב הציבורי, והחזקתם לאורך זמן - מחייבים תגובה עונשית הולמת, נוכח האינטרס הציבורי למנוע או לכל הפחות לצמצם, ככל הניתן, ביצוע מעשים מסוכנים שכאלה, שיש בהם כדי להוות איום על הציבור. בכל הנוגע לעבירות שעניינן רכישת כלי נשק, החזקתם ונשיאתם או הובלתם, עמד בית-המשפט העליון, על אודות הצורך במגמת החמרה בענישה, שמא תיגרם פגיעה בשלום הציבור וביטחונו. בעניין זה יפים הדברים של כבוד השופט ע' ארבל בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן, בפסקה 11 (ניתן ביום 19.1.14):

"...עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונן. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד (ראו: ע"פ 3300/06 אבו סינה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (10.8.2006))

ככלל, בעת ביצוע מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם - ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שלא מצא לנכון בית-המשפט לסטות הימנו מטעמים של שיקולי שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם, בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, שאינם קשורים בביצוע העבירות. אין חולק כי העבירות החמורות אותן ביצע הנאשם מהוות יחדיו "אירוע אחד", הטומן בחובו מספר עבירות, שקיים ביניהן 'קשר הדוק' - העבירות התרחשו בסמיכות ובחפיפה, כחלק בלתי-נפרד מתוכנית עבריינית אחת, אשר תכליתה לרכוש, לשאת, להוביל ולהחזיק בנשק, בתחמושת ובציוד נלווה, כמפורט לעיל בכתב-האישום המתוקן [ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15]. משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, זאת לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין. יודגש, כי בגזירת העונש ישמור היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם, לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות וזאת לפי סעיף 40ג(ג) לחוק.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: הרוכש, המחזיק, הנושא והמוביל נשק בלא-רשות על-פי דין - פוגע בראש ובראשונה בביטחון המדינה, במנגנוני שלטונה וביטחון הציבור, הנחשף לסכנה ממשית לשלמות גופו, נפשו ורכושו. בבחינת מעשי הנאשם, סבור אני כי הפגיעה בערכים אלו היא גבוהה.

בעניין זה, יפים הם הדברים שנכתבו ב-ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 24.2.21):

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי-נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח... עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים. אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה... למרבה הצער, חרף האיסור שבדין, הפכה תופעת השימוש בנשק חם למכת מדינה. בעקבות זאת, לשם הרתעה, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה הדרגתית בענישה על עבירות הנשק (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020))..." [ההדגשה אינה במקור]

בהקשרן של עבירות הנשק המיוחסות לנאשם, אזכיר, כי במסגרתו של תיקון מס' 140 לחוק העונשין [תיקון מס' 140 - הוראת שעה], התשפ"ב-2021, ס"ח 2938] הבא לידי ביטוי בסעיף 144(ז) לחוק, עוגנו עונשים מזעריים בכל הנוגע לעבירות שעניינן החזקה, הובלה או סחר בנשק שלא-כדין. בתיקון זה, למעשה נתן המחוקק דעתו ביחס לאותן עבירות בנשק והחמיר את הענישה בצדן, כאשר קבע כי העונש שיוטל על העבריין במקרים אלו "לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית-המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו...".

התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקינן, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21, ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים, קרי הוראה זו נכנסה לתוקפה טרם ביצוען של העבירות מושא כתב-האישום דכאן, וביצוען של העבירות על-ידי הנאשם נעשה בתקופה בה הוראה זו חלה. עוד יצוין, כי ביום 9.1.25 הוארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26, ולפיכך - הוראה זו חלה על עניינו של הנאשם דכאן.

יחד עם זאת, משקל ניכר בקביעת העונש יש לייחס לאופי הנשק, למידת קטלניותו ולכמותו. כמו כן, מיוחס משקל ממשי לתכלית ההחזקה או הנשיאה של הנשק: "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" [ראו בעניין זה: ע"פ 9702/16 אלוליאיה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (ניתן ביום 13.9.17)].

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם לאירוע זה, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן רכישה, נשיאה, הובלה והחזקת נשק. נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה אט-אט מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירות אלו.

ככלל, ראו למשל - ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 14.9.22, שם נקבעה התוויה כללית, ולפיה מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח [עוד ראו בעניין זה: ע"פ 4077/22 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן ביום 28.7.22); ע"פ 7971/23 ו-9228/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.5.24)].

בל נשכח, כי במסגרתו של תיק זה אין עבירת נשיאת הנשק ניצבת לבדה, אלא מצטרפת לעבירות נוספות אותן ביצע הנאשם - רכישת הנשק והחזקתו ובנוסף לכך רכישה, החזקה והובלה של אביזרים מתאימים וציוד נלווה. המדובר בשורה של עבירות שתכליתן היא ברורה.

ב-ת"פ (מחוזי חיפה) 37900-06-22 מדינת ישראל נ' אלבויראת (ניתן ביום 19.3.24) הורשעו שלושה נאשמים בעבירות בנשק, על סמך הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב-אישום מתוקן שהוגש בעניינם. במקרה זה, נאשם (שמספרו בתיק 1) הורשע בגדרו של האישום הראשון, בעבירות של רכישה והחזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא לחוק, ובנשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, על כך שקיבל מנאשם אחר תת מקלע מסוג "קרלו". בגדרו של האישום השני, הורשע בעבירות רכישה והחזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא, בצירוף סעיף 29 לחוק, על כך שרכש רובה 'סער' M-16 בשותפות עם נאשם אחר, והם החזיקו בו בצוותא במקום מסתור. בעניינו של נאשם זה נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 40 - 70 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו עליו 40 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים.

ב-ת"פ (מחוזי י-ם) 71476-07-23 מדינת ישראל נ' פאחורי (ניתן ביום 2.1.25) הורשע הנאשם על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב-אישום מתוקן שכלל שלושה אישומים בעבירות נשק, בעבירות הבאות: סיוע לנשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) בצירוף סעיף 32 לחוק; החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק (3 עבירות); נשיאת נשק וחלקו של נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; החזקת נשק וחלקו של נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק. באישום הראשון, סייע הנאשם בהסתרת רובה מסוג "קרלו" במקום מסתור. באישום השני, הנאשם קיבל לידי רובה מסוג M-16 וחלק ממנו וגם אביזרים נוספים, לרבות חליפות מדים ורובה 'חרוזים'. כשהגיע הנאשם לביתו עם הפריטים, צילם עצמו עם המדים והנשק. בהמשך גם הסתיר את הנשק והחלק במקום הידוע רק לו, וכעבור מספר חודשים החזיר אותם לאדם ממנו קיבל אותם. באישום השלישי, החזיק הנאשם ביחד עם אחיו, רובה מסוג M-16 למשך מספר חודשים. הנאשם החזיק ברובה בהזדמנויות שונות ובאחד המקרים הצטלם עמו, ביחד עם אחותו כאשר זו החזיקה חפץ דמיוני כלי נשק. במקרה אחר, החזיק הנאשם ברובה, תוך שהוא עוטה על צווארו צעיף של תנועת החמאס. הנאשם נעדר עבר פלילי קודם, ונערך לו תסקיר שירות מבחן, אשר נמנע מהמלצה טיפולית, ואף המליץ להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי. בית-המשפט קבע מתחם עונש הולם כולל לשני האישומים, שנע בין 44 - 60 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 46 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי וקנס כספי בסך 3,000 ₪.

ב-ת"פ (שלום נצרת) 3468-11-23 מדינת ישראל נ' ח'טיב (ניתן ביום 8.7.24) הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות, בכתב-אישום המייחס לו שתי עבירות של החזקת נשק בניגוד לסעיף 144(א) רישא לחוק, ושתי עבירות של החזקת אביזר לנשק בניגוד לסעיף 144(א) סיפא לחוק. מקרה זה, החזיק הנאשם באקדח ובמחסנית תואמת, ואף הצטלם ברכב כשהוא אוחז בנשק, ושלח את התמונה לאחרים במספר הזדמנויות. בנוסף, החזיק הנאשם בשני רובי 'סער' M-16 וב-6 מחסניות תואמות, כשחלקן מלאות בכדורים. באחד הימים, הצטלם הנאשם עם הנשקים כאשר הוא אוחז באחד הנשקים, ואילו הנשק השני והמחסניות פרוסים של מיטה בבית, כשהנשק מפורק לחלקיו. בית-המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין 30 - 50 חודשי מאסר בפועל [לעבירות ההחזקה בלבד], וגזר על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי וקנס כספי בסך 10,000 ₪.

בבואי לגבש את מתחם העונש ההולם, אתן את הדעת לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מאלו המנויות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין. משכך, אפרט את אותן הנסיבות אשר יש להתחשב בקיומן: עסקינן ברכישה, החזקה, נשיאה והובלה של רובה 'סער' מסוג M16 שהינו כלי נשק התקפי, אוטומטי וקטלני. הנאשם טרח ועמל לשדרגו בעצם הוספת הכוונת שרכש; בנוסף לרכישת הנשק והכוונת - המדובר גם ברכישה, החזקה, נשיאה והובלה של 14 מחסניות בסך-הכול, 200 כדורי תחמושת מתאימים ואפוד. רכישת פריטים אלה מעידה באופן ברור על כוונותיו; חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא בלעדי ואחריותו הינה מוחלטת; הנאשם יכול והיה צריך להימנע מביצוען של העבירות; אין בנמצא כל סיג לאחריות פלילית בהקשר זה הנזקף להגנתו; למעשים אלו קדם תכנון מקדים הבא לידי ביטוי בהתארגנותו בהשגת הנשק, התחמושת והציוד הנלווה להם, לרבות יצירת קשר עם גורמים שונים; הנאשם ביצע את הנשיאה וההובלה מספר פעמים; הנאשם החזיק בנשק לאורך תקופה של מספר חודשים - והוא מחזיק בו גם כיום [לנסיבה זו אתייחס בהמשך].

לאור המקובץ, סבור אני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 48 - 78 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים. משנקבע מתחם הענישה, בשלה השעה להגדיר את העונש המדויק שיוצב בתוככי מתחם הענישה, תוך התחשבות באותן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מהמנויות בסעיף 40 יא לחוק העונשין: כמפורט לעיל, לנאשם עבר פלילי מכביד; הנאשם הורשע בשתי הרשעות, הכוללות מספר רב של עבירות אותן ביצע, כאשר בגין הרשעות אלה, נגזרו עליו עונשי מאסר: גזר-דין משנת 2016 שעניינו עבירות בנשק (עבירות דומות לעבירות שבוצעו בתיק זה), וגזר-דין משנת 2012, שעניינו עבירות אלימות וגרימת חבלות, תוך שימוש בנשק, ולצד איומים ובריחה ממשמורת חוקית. לאור האמור, הרי לנו אדם שאינו מורתע מהחוק, ובחר לבצע, בהזדמנויות שונות, עבירות חמורות מאוד.

כאמור לעיל, הנשק אשר שימש את הנאשם לביצוע העבירות נשוא תיק זה, עדיין נמצא בחזקתו של הנאשם, והדבר למעשה מהווה נסיבה לחומרה שעל בית-המשפט להתחשב בקיומה, כך לפי סעיפים קטנים (4), (5) ו-(6) לסעיף 40 יא לחוק, העוסקים במאמציו של הנאשם לחזור למוטב, במאמציו לתיקון תוצאות העבירה ובשיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, בהתאמה. בעצם בחירתו של הנאשם להשאיר את הנשק ברשותו, למעשה נמנע הוא מלחזור למוטב, נמנע הוא מלתקן את תוצאות העבירות ונמנע מלשתף פעולה עם מערכת אכיפת החוק באופן מלא. בעניין זה, נקבע בפסיקות בית-המשפט העליון, כי פוטנציאל הנזק העתידי גדול יותר כאשר כלי-הנשק טרם נתפס, וזאת לנוכח העובדה כי הוא עלול ליפול לידיים עברייניות, על כל המשתמע מכך. יפים הם הדברים שנכתבו במסגרת ע"פ 4530/19 ג'זאווי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (ניתן ביום 11.8.19): "...יש לייחס חומרה יתירה למעשים לנוכח העובדה כי כלי הנשק אותו נטל טרם הושב לידי גורמי האכיפה עד עצם היום הזה. כלי נשק אשר אינם נמצאים בידי רשויות החוק עלולים לשמש לפעילות עבריינית המסכנת את שלום הציבור ואת ביטחונו, ואף לסייע לפעילות חבלנית עוינת על רקע ביטחוני (וראו: ע"פ 27/17 בסל נ' מדינת ישראל (12.12.2017)).". בית-המשפט העליון חזר על כך במסגרת ע"פ 9104/20 מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב, פסקה 12 לפסק-דינו של השופט אלרון (מיום 4.3.21). לזכותו של הנאשם ייאמר כי הוא נטל אחריות על מעשיו; יש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן השיפוטי היקר, אשר נגזר מהודאתו ומההגעה להסדר הטיעון;

בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:

(א) 60 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מיום מעצרו.

(ב) 12 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים, עבירת נשק מסוג פשע.

(ג) 6 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים, עבירת נשק מסוג עוון.

(ד) קנס בסך 5,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.5.2025.

תשומת לב הנאשם לכך שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר - הדין באחת הדרכים הבאות:

(1) בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה; WWW.ECA.GOV.IL;

(2) אמצעות מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) במספר הטלפון +35592 או 073-2055000.

(3) במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג אדר תשפ"ה, 13 מרץ 2025, במעמד הצדדים.